

A német "csoda"

A legutóbbi időben 100 000 cigány származású román és bolgár állampolgár érkezett Németországba.

És lám, a "multikultit" szajkózó, és balliberális Kiválasztott által futtatott prosti Nyugatnak is eljött az órája...

Szerintem néhány évvel ezelőtt még a németek közül is kevesen gondolták volna, hogy mára eljut majd a világ oda, hogy Németországban a törökök védik meg a német polgártársaikat a Keletről jött cigányok sáskajárásától. Pedig Ruhr - vidékén manapság ez a helyzet.

Az elmúlt hónapokban Duisburgot ellepték a cigányok, és mára már több tízezeren telepedtek le a városban. A hatás természetesen nem maradt el. A helyiek, akik eddig lényegében csak a híradásokban láttak cigányt - akkor is csak olyan Kelet-Európában forgatott beszámolókat, ahol a jogvédők védelmezték a szerintük kiszolgáltatott embereket a többségi társadalom oktalan előítéletével szemben - most kezdenek ráébredni arra, hogy a hírek és a mindennapok valósága nem igazán akar találkozni egymással. A duisburgiak hirtelen rádöbbentek arra, hogy a városukban megnőtt a lopások, a betörések, az erőszakos bűncselekmények száma és egész jól felfutott a prostituált és a drog kínálat is. Megjelent az erőszakos koldulás, a pofátlan kéregetés, az iskolai erőszak, miközben a cigányok által ellepett környékek elkezdtek rohamos ütemben lepusztulni egyre nagyobb teret adva a szemétnak, a mocsoknak és az igénytelenségnek.

Az egyik Duisburg-Rheinhausenben álló nyolcemeletes épületet ma már csak a "rémület házaként" emlegetik a helyiek. Az ingatlan 46 lakásában több mint 140 cigány lakik, akik közül sokan a szabadban végzik el szükségletüket... Aztán hogy teltek a hetek, hogy, hogy nem, hirtelen felütötte a fejét Duisburgban is a rasszizmus. A helyiek néhány hónap alatt megelégtették azt, amitől mi itt Kelet-Európában már évtizedek óta szenvedünk. A város polgárai aláírásgyűjtésbe kezdtek a cigányok bevándorlásának megakadályozásáért és a már ott lévők hazatoloncolásáért mondván, "a romák képtelenek betartani a társas együttélés szabályait". A végére többen még feljebb léptek a rasszizmus képzeletbeli létráján és kimondták a tiltott mondatot, azt, ami miatt a német jogvédők minden második hónapban élesen elítélik valamelyik kelet-európai országot: "A cigányok élőködnek a többségi társadalmon." Azonban a történet itt még nem ért véget, mert amíg a németek csak szóban és írásban fejezték ki a felháborodásukat, addig az ott élő törökök ennél egy kicsit tovább mentek. Az általuk működtetett üzletekből és éttermekből egész egyszerűen kitiltották a cigányokat. Nem hogy nem szolgálják ki őket, de még be sem tehetik a lábukat az ajtókon.

Legutóbb pedig már az is előfordult, hogy török fiatalok fizikai ráhatással, konkrétan pofán veréssel térítettek jobb belátásra néhány kötözködő cigányt. A tettüket többen végignézték, majd a végén elismerő taps fogadta az akciót.

Jó reggelt, Németország! - üzenhetnének innen keleti végekről. Örülünk, hogy végre az ottani átlagpolgárok is szembesültek a valósággal. Örülünk, hogy kicsit megtapasztalták, hogy akiket adóitokból bőségesen eltartatok, azok egy szép estén simán rátok rúgják az ajtót, simán ellopnak mindeneteket, és pillanatok alatt egy mocsoktengerré változtatják azt a várost, amit eddig felépítettek magatoknak.

Olaszország és Franciaország után, most már talán Németországban is kezd az átlagember számára is egyre inkább világossá válni, hogy a liberál jogvédők által hangoztatott álszent érvek és javaslatok nem a probléma megoldását jelentik, hanem a meglévő gondok egyre durvább elmélyítését. Talán kezd egyre inkább ott is mindenki számára egyértelmű lenni, hogy a Kelet-Európában tapasztalható általános cigányellenes hangulat nem előíthetőség, hanem hosszú évtizedes tapasztalat, hogy a kérdés megoldására egészen más utakat kell keresni, mert amin most halad a Európa, az egész egyszerűen nem vezet sehová sem. Hál Istennek a nyugat is belekóstol az együttélés gyönyöreibe.

Bayer Zsolt

Szembe, hárman

– Magyar Hírlap –
– 2013. december 4. –

Ülünk a Piazza Campo dei Fiorin Rómában. Itt égették meg Giordano Brunót. Szobra a tér közepén áll. Körülötte piac, s mindenütt trattoriák, kávézók, cukrászdák. Ülünk az egyikben, és nézzük a teret ellepő koldusokat. Mindegyik román cigány. Egyikük egy tagbaszakadt óriás. Még nem lehet harmincéves sem. Körbejár, és mocskos műanyag poharat odadugja mindenki orra alá. Agresszív. Beleáll az emberek perszonális terébe fenyegetően, elviselhetetlenül, és rázogató poharában az aprót. Odamegy a teraszokon üldögélőkhöz is, ugyanígy. Egy idős olasz úr nem bírja tovább, indulatosan elzavarja. A tagbaszakadt csak ennyit vet oda hangosan, majdnem üvöltve: „Sugi pula!” Ez azt jelenti, hogy szopd le a ...! Aztán továbbmegy. És folytatja az egészet vég nélkül...

Ott ül az idős olasz úr, és szerencsére nem érti. De lehet, hogy érti. Csak nem mer szólni. Kiül az arcára, hogy már az előbbi felháborodása is igazá-

ból meghaladta az erejét és a „merszét”. Csak ül tovább, és lassan beletörődik, hogy kedvenc terecskéjén, kedvenc kávézójában immáron ez az ő sorsa. Hogy nem ihatja meg nyugodtan a kávéját, ahogy negyven éve minden nap, mert tagbaszakadt idegenek fogják vegzálni, inzultálni, belemásznak a személyes életébe, életterébe, aurájába, belemásznak a múltjába, a jelenébe, a szokásaiba, a hátralévő napjaiba, és jobban teszi, ha nem háborodik fel, mert akkor a végén meg is verik.

Teszünk egy sétát Rómában. Egy afféle igazi, kommersz turistasétát. Circus Maximus, Colosseum, Forum Romanum, Viktor Emánuel emlékműve, Trevi-kút, Spanyol lépcső, Pantheon. Jönnek szembe vég nélkül a koldusok. Gyakorlatilag mind román cigány.

Valaki mondana egy érvet – nem, ne a szokásos ostoba, idegesítő és elviselhetetlen lözöngöket, hanem egyetlenegy érvet! –, miért kell ezt az olaszoknak elviselniük?

Miért kell ezt bárkinek elviselnie?

Ez lenne a szép új világ? Ez a megtestesült, virágba borult liberális társadalom? Ez a testvériség és a keresztényi szeretet – bár tudom, ez utóbbit nem helyes emlegetni.

Ez az élet – tényleg?

Tényleg nem számít semmit sem az idős olasz úr élete ott a Piazza Campo dei Fiorin? Nem érdekelnek senkit az ő jogai, az ő nyugalma, az ő vágyai, az ő megszokásai – az ő békessége és békesége öregsége? Tényleg neki kell megbarátkoznia a gondolattal, hogy ezentúl össze kell ránduljon a gyomra, ha szembejön vele egy koldus?

Pedig ezek jönnek. Szembejönnek, hármával. S most még csak azt üvöltik, hogy „sugi pula”, és most még csak a földet nézi minden „benszü-lött”. De titokban azért várnak valamire. Ami megszabadítja őket ettől.

Ez az iszonyat. És ne merészelje senki azt gondolni, hogy ez az idős olasz úr szégyene. Mert nem az övé.

Nézem itthon a borotvált fejű, hurkás tarkójú cigányokat. Ők az ároktői banda tagjai. Ott emberkednek, rajoskodnak a bíróságon, fel vannak háborodva, amiért nem mehetnek haza, elfogultságot jelentenek be a bíró ellen. Idős, magatehetetlen embereket vertek agyon. Nézem a borotvált fejüket, hurkás tarkójukat. Pont úgy néznek ki, mint a neonácik. Mert ezek feltételezik egymást...

És ez a jelen legfelháborítóbb botránya.

Az idős olasz urak pedig lassan majd nem lesznek, idős ma-

gyar urak és asszonyok sem lesznek, és életük utolsó élménye, hogy nézhetik félelmükben a földet, nyelhetik haragjuk tehetetlen könnyeit, vagy éppen az, hogy agyonverik őket.

A Circus Maximus, a Colosseum és a Forum Romanum már átélte ezt. Az akkori világ urát rágta szét a beözönlő idegenség. A barbárság.

A történelem pedig folyton ismétli önmagát...

Dugin:

Nincs megve- tendőbb, mint a liberális

Alexander Dugin, orosz filozófus kifejtette álláspontját a hazai és nemzetközi liberalizmussal kapcsolatban. Annak ellenére, hogy a cionista modern média minden szinten igyekszik elhallgatni Dugin nevét, azok a cikkek, melyekben a neve felmerül, a legolvasottabbak közé tartoznak Oroszországban.

„Az nem kérdés, hogy miért alakult ki a válság a világban (Hídfő.net: nem csak gazdasági, hanem erkölcsi és társadalmi válság is van): kezdetben kialakult egy ideológia, ami a szabadságról szólt, aztán szépen lassan átalakult az elnyomás ideológiájává. Ennek (az ideológiának) a történetében az orosz liberalizmusé talán a leg-
rövidebb a világon. Az orosz nép ugyanis antiliberalis. Mindig is az volt, és az is marad. Ez a néplélekből fakad. 1917 előtt a cári világ alapvetően a konzervatív monarchia világa volt. 1917 után a kommunizmus szintén ellenezte a liberális eszméket. A kommunizmus bukása után jó 10 évig ízelítőt kaptunk a liberalizmusból, és a néplélek nem tudta azt befogadni. Mint egy influenza - elkaptuk, és kigyógyultunk belőle (ez a nép immunrendszerének működésétől függ. A magyar nép immunrendszere sajnos gyenge, és ha megbetegszik nem képes meggyógyulni, ami a nép halálát okozza). A liberálisok csak hazudtak, a programjaik pedig csak károkat okoztak az országnak. A nép végül megismerte a liberálisokat, és elutasítja őket. Ez az oka, hogy Oroszországban egyetlen liberális párt sincs a parlamentben.

A régebbi korok, például a XIX század liberálisai között volt nagyon sok jó ember. Harcoltak az elnyomás ellen, persze mindezt csak azért, mert meg kellett szerezni az emberek szimpátiáját, ezért megszerettek maguknak sok jó embert. De a liberalizmus valódi arcát már jól látták azok, akik ismerték az embereket. Sokszor éppen olyanok, akik tanították, látták, „művelték” az embereket, papok, művészek, tanárok. Ők sokkal előbb látták meg a liberalizmus igazi arcát. Mert a liberalizmus azt hirdeti, hogy egyenlők az emberek. Hirdeti a szabadságot, és legfőképpen a szexuális szabadságot. Csakhogy az egyenlőség sem egyenlőség. Mert van akire igaz, és van akire nem. Hogy ki az egyenlő? Aki a Nyugat malmára hajtja a vizet. Aki nem, az vagy náci, vagy kommunista, de mindenképpen ellenség, és másodrangú állampolgár. Ki dönti el, hogy kik ezek a személyek? A liberális sajtó. Az a sajtó, melyben túlnyomó többségben a Nyugat emberei ülnek, és ítélik meg mások felett. A liberális eszmeiség pedig semmi mást nem tud az emberek elé tenni, mint a szexuális szabadságot, a perverziókat, és a nemzetek tönkretételét. Ezért nincs megvetendőbb lény a Földön, mint a liberális.

Ez egy ördögi kisebbség, amelyik a pénz okán jó helyre ülve manipulál, és a lényeg, hogy nagynak akar látszani. Valójában egy igen szűk kisebbségről beszélünk. Bízom benne, hogy az emberek már felismerték ezt az ördögi gonoszt. Oroszország létfontosságú lesz minden ország számára példaképként, ahol a valódi konzervatív eszmék ébrednek fel. Tudom, hogy ennek a harcnak nincs vége, és tudom, hogy meg fogjuk nyerni.”